

Istorinis meilės romanas

AMANDA QUICK

DAMOS
IŠ ŽIBINTŲ
GATVĖS

*Quick pranoko pati
save. Iki pat galo
išlaiko įtampą ir
nepraranda humoro
jausmo.*

THE SEATTLE TIMES

Apgaulingos sužadėtuvės

Apogaulingos sužadėtuvės

AMANDA
QUICK

Apogaulingos
sužadėtuvės

Romanas

Vilnius
2023

Versta iš: Amanda Quick,
Otherwise Engaged,
Jayne Ann Krentz
C/O The Axelrod Agency
© Jayne Ann Krentz, 2014

Iš anglų kalbos vertė
Emilija Grigulaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai
atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia
forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių
tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti,
nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo
sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

*Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų
informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt*

ISSN 2335-7126
ISBN 978-609-03-0914-8

© Emilija Grigulaitė,
vertimas iš anglų kalbos, 2023
© Živilė Adomaitytė,
knygos dizainas, 2023
© www.trevillion.com,
viršelio nuotraukos
© „Svajonių knygos“, 2023

Skiriu Frankui, savo rimtai romantiškam didvyriui.

1

– Gal kartais keliaujate „Šiaurine žvaigžde“, madam?

Balsas buvo vyriškas, su britišku akcentu, išlavintas, regis, jame nuskambėjo skausmo ir sutrikimo gaidelė. Jis sklido iš prieblandoje skendinčio artimiausio skersgatvio. Amitė Donkaster staigiai sustojo.

Ji buvo pakeliui į savo laivą, rankinėje nešėsi užrašus ir salos vaizdų eskizus.

– Taip, aš keliauju „Šiaurine žvaigžde“, – patvirtino Amitė. Bet nė nebandė artintis prie skersgatvio. Ji nematė balso savi-ninko, tačiau buvo tikra, kad jis nėra jos bendrakeleivis. Būtų atpažinusi sodrų, keistai prikaustantį dėmesį balsą.

– Man skubiai reikia paslaugos, – tarė vyras.

Amitė suprato, kad nepažįstamasis kenčia didelius skausmus. Atrodė, net kalbėti jam reikia milžiniškų pastangų.

Kita vertus, kelionėse jai teko sutikti puikių artistų, bet ne visi jie buvo profesionalūs aktoriai. Kai kurie pasirodė esantys talentingi apgavikai ir nusikaltėliai.

Tačiau tas žmogus gali būti sužeistas, ji negali nuo jo nusi-
gręžti.

Amitė suskleidė skėtį ir nuo diržo ant juosmens nusisegė
dailią, pagal užsakymą pagamintą japonišką vėduoklę. Gele-
žinė vėduoklė buvo sukurta taip, kad atrodytų kaip paprastas
damos aksesuaras, bet sumeistrauta iš aštrių smaigų ir meta-
linių lakštelių iš tikrųjų atstojo ginklą.

Spausdama rankoje suskleistą vėduoklę Amitė žengė prie
jėjimo į skersgatvį. Ji buvo mačiusi pasaulio ir žinojo, jog ne-
galima pasitikėti nepažįstamuoju, kviečiančiu iš prieblandos.
Tai, kad šiuo atveju vyras kalbėjo kaip tikras britų aristo-
kratas, neužtikrino, jog jis nepriklauso nusikaltėlių pasauliui.
Karibų jūra kadaise knibždėte knibždėjo piratais ir kaperiais*.
Britų karališkasis jūrų laivynas, o pastaruoju metu ir Jung-
tinių Valstijų karinės jūrų pajėgos pašalino šias grėsmes, ta-
čiau nebuvo vieningo sprendimo, kaip sutramdyti įprastus
vagus ir plėšikus. Amitei atrodė, kad jie paplitę pasaulyje kaip
kokios žiurkės.

Pasiekusi skersgatvio pradžią Amitė iškart suprato, kad
nėra jokio reikalo bijoti vyriškio, kuris sėdėjo nugara atsirėmęs
į mūrinę sieną. Nelaimėlis buvo papuolęs į sunkią padėtį. At-
rodė ką tik įžengęs į ketvirtą dešimtį. Nakties tamsumo plaukai
buvo su snapeliu kaktos viduryje. Be abejo, jis paprastai nešiojo
juos nušukuotus atgal ir užkištus už ausų, tačiau dabar jie bejė-
giškai karojo, rėmindami griežtų inteligentiškų bruožų veidą,
kuriame buvo sustingusį niūri, bet ryžtinga išraiška. Šviesiai
rudos jo akys žvilgėjo iš skausmo ir patirto sukrėtimo. Tose

* Kaperis – privatus ginkluotas laivas, turėjęs valstybės institucijų arba valdovo leidimą plėšti priešininko prekybinius laivus, pulti jų uostus (čia ir toliau – vertėjos past.).

akyse buvo dar kai kas... nuožmi geležinė valia. Vyriškis aki-vaizdžiai iš paskutiniųjų kabinosi į gyvenimą.

Pagal užsakymą pasiūtų jo balto lino marškinių priekyje švietė šviežio kraujo dėmė. Švarką buvo nusivilkęs ir sugniaužęs į gumulą prispaudęs prie šono. Tačiau spaudė per silpnai, to nepakako iš žaizdos lėtai tekančiam kraujui sustabdyti.

Vyras ištiesė jai laišką su kruvinais pirštu atspaudais. Ranka drebėjo nuo pastangų, kurių prireikė tokiam paprastam jude-siui.

Prisisegusi vėduoklę prie diržo Amitė nuskubėjo prie nelaimėlio.

– Dėl Dievo meilės, sere, kas atsitiko? Jus užpuolė?

– Pašovė. Laiškas... Paimkite jį. – Vyras skausmingai įkvėpė. – Prašau.

Numetusi rankinę ir skėtį Amitė pasilenkė prie sužeistojo. Į laišką nekrepė dėmesio.

– Leiskite jus apžiūrėti, – tarė.

Amitė stengėsi, kad balsas skambėtų ramiai ir dalykiškai – jos tėvas visada taip kalbėdavo su savo pacientais. Džordžas Donkasteris tvirtino, jog mintis, kad gydytojas žino, ką reikia daryti, suteikia ligoniui vilties ir drąsos.

Tačiau šis pacientas nebuvo nusiteikęs laukti nuraminimo. Jis turėjo vienintelę tikslą ir siekė jo pasitelkęs senkančių jėgų likučius.

– Ne, – išspaudė jis pro sukąstus dantis. Akys liepsnojo ryžtu priversti ją suprasti, ką jis sako. – Per vėlu. Mano pavardė – Stenbridžas. Nusipirkau kelionę „Šiaurine žvaigžde“. Atrodo, aš jau nenukeliausiu į Niujorką. Padarykite man paslaugą, madam. Maldauju. Tai labai svarbu. Paimkite laišką.

Vyriškis neketino leisti jai apžiūrėti žaizdos, kol nebus tikras, kad ji paims laišką.

– Gerai. – Amitė pravėrė rankinę ir įmetė laišką.

– Pažadėkite man pasirūpinti, kad šis laiškas pasiektų mano dėdę Londone. Kornelijų Stenbridžą. Gyvena Ašviko aikštėje.

– Kaip tik ruošiuosi grįžti į Londoną, – tarė ji. – Perduosiu jūsų laišką. Tačiau dabar reikia apžiūrėti jūsų žaizdą, sere. Prašau leisti man ją sutvarkyti. Turiu šios tokios gydymo patirties.

Jis pervėrė ją keistu žvilgsniu. Amitė būtų galėjusi prisiekti, kad trumpą akimirką išvydo jo akyse kažką panašaus į linksnumą.

– Man susidarė įspūdis, madam, jog turite visokeriopos patirties, – tarė jis.

– Jūs net neįsivaizduojate, pone Stenbridžai. Aš tikrai pristatysiu jūsų laišką.

Jis dar kelias sekundes įdėmiai žvelgė į ją prisimerkęs.

– Gerai, – pagaliau tarė. – Tikiu, kad jūs kaip tik taip ir padarysite.

Amitė atsagstė marškinius ir atitraukė ranką, kuria jis spaudė prie žaizdos sugniaužtą švarką. Trumpo žvilgsnio pakako sužinoti tai, kas buvo svarbiausia. Šone esanti šautinė žaizda kraujavo, tačiau nebuvo arterinio kraujavimo požymių. Uždėjusi švarko gniužulą ir jį laikančią ranką atgal sužeistajam ant žaizdos Amitė atsistojo.

– Kulka išėjo kiaurai, nemanau, kad pažeidė bent vieną gyvybinį organą, – tarė ji. Tada mikliai kilstelėjo kelioninės suknelės sijoną ir nuplėšė nuo pasijonio kelias juostas

audinio. – Tačiau būtina sustabdyti kraujavimą, prieš nugabenant jus į laivą. Šioje saloje negausime šiuolaikinės medicinos paslaugų. Bijau, kad be manęs neapsieisite.

Stenbridžas kažką neaiškiai suniurnėjo ir užsimerkė.

Iš vienos ilgos pasijonio nuoplėšos Amitė padarė storą tamponą. Dar sykį atitraukė nuo žaizdos jo ranką su sugniaužtu švarku. Tada kaip galėdama geriau suglaudė žaizdos kraštus, uždėjo ant jos tamponą ir prispaudė jo paties ranka, kad nenukristų.

– Stipriai laikykite, – paliepė.

Sužeistasis neatsimerkė, tačiau tvirta ranka prispaudė savadarbį tamponą.

Amitė nieko nelaukdama apvyniojo dviem pasijonio juostomis jam liemenį ir rūpestingai surišo, kad nuoplėša liktų savo vietoje.

– Kur jūs to išmokote? – sumurmėjo Stenbridžas. Akių neatmerkė.

– Mano tėvas buvo gydytojas, sere. Užaugau namuose, kuriuose medicina buvo pagrindinė pokalbių tema susėdus valgyti. Dažnai padėdavau tėvui dirbti. Be to, kelerius metus keliavau su juo po pasaulį, kai jis įvairiose šalyse studijavo medicinos praktiką.

Stenbridžui pavyko mažumėlę pramerkti akis.

– Šiandien man tikrai labai pasisekė.

Amitė nužvelgė jo kruvinus marškinius ir švarką.

– Nedrįščiau tvirtinti, kad ši diena jums pati sėkmingiausia, bet manau, jog išgyvensite. Tokiomis aplinkybėmis tai ne taip jau mažai. O dabar reikia sugalvoti, kaip jus nugabenti į „Šiaurinę žvaigždę“.

Tėvas prieš metus mirė, tačiau leisdamasi į kelionę Amitė vis tiek pasiimdavo jo medicininį krepšį. Šiaip ar taip, šiuo metu jis buvo likęs jos kajutėje laive. Dabar, kai kraujavimas jau sustabdytas, beliko pernešti į jį ir sužeistąjį.

Amitė atsistojo, nuėjo į skersgatvio pradžią ir sustabdė du pirmus pasitaikiusius vyrus, į turgų traukiančius vienos gyventojus. Užtruko vos kelias minutes susikalbėti. Metę žvilgsnį į skersgatvyje tįsantį Stenbridžą vyrai iškart suprato reikalą.

Padedami dviejų savo draugų žvejų, jie pasiguldė Stenbridžą, kuris jau buvo beveik netekęs sąmonės, į savadarbius, iš žvejybinio tinklo pasidarytus neštuvus ir pernešė į laivą. Amitė už paslaugą jiems dosniai sumokėjo, tačiau vyrams, regis, didesnį malonumą teikė jos širdingas dėkingumas, negu pinigai.

„Šiaurinės žvaigždės“ įgulos nariai nunešė sužeistąjį į jo kajutę ir paguldė ant siaurų gultų. Amitė paprašė atnešti iš jos kajutės medicininį krepšį. Gavusi jį išvalė žaizdą ir susiuvo keletu dygsnių. Stenbridžas kelis kartus sudejavo, bet didžiąją laiko dalį gulėjo be sąmonės.

Amitė žinojo, kad sužeistajam daugiau niekas negali padėti. „Šiaurinėje žvaigždėje“ nebebuvo nė vieno gydytojo. Daktaras, raudonveidis nutukęs vyras, įnikęs į tabaką ir stiprius svai galus, mirė nuo širdies smūgio, vos laivui išplaukus iš paskutinio pagal tvarkaraštį uosto. Amitė kaip įmanydama stengėsi jį pakeisti: gydė įvairiausių sužalojimus, malšino kartkartėmis jūrininkus ištinkančius karštinės priepuolius.

„Šiaurinėje žvaigždėje“ buvo ir būrelis keleivių... daugiausia britų ir amerikiečių. Sustojęs prie kitos salos laivas paims dar kelis, tačiau vargu ar kapitonui Hariui pavyks surasti kitą gydytoją, kol jie pasieks Niujorką.

* * *

Maždaug apie vidurnaktį pakilo karštis. Stenbridžo oda degte degė. Amitė panardino skudurėlį į jungos atneštą dubenį su šaltu vandeniu ir nugręžusi uždėjo sužeistajam ant kaktos. Šis staigiai atsimerkė. Ir pažvelgė į ją nieko nesuprasdamas.

– Ar aš miręs? – paklausė.

– Tikrai ne, – patikino jį Amitė. – Jūs saugus ir esate „Šiaurinėje žvaigždėje“, savo kajutėje. Mes plaukiame į Niujorką.

– Jūs tikra, kad nesu miręs?

– Visiškai tikra.

– Juk nemeluotumėte man, jei būtų kitaip, ar ne?

– Nemeluočiau, – patvirtino Amitė. – Tokio svarbaus dalyko jums tikrai nesumeluočiau.

– Kur laiškas?

– Paslėptas mano rankinėje.

Stenbridžas ilgokai žvelgė į ją įdėmiu žvilgsniu. Pagaliau, regis, priėjo prie išvados.

– Jūs ir dėl jo nemeluotumėte, – pareiškė.

– Nemeluočiau. Jūs ir jūsų laiškas pasieksite Niujorką, pone Stenbridžai. Duodu žodį.

– Pažadėkite, kad iki to laiko apie laišką niekam neprasitarsite.

– Aišku, kad neprasitarsiu. Tas laiškas jūsų, man jis visai nerūpi, sere.

– Kažkodėl man atrodo, jog galiu jums pasitikėti. Kita vertus, nemanau, kad turiu iš ko rinktis.

– Aš pasaugosiu jūsų laišką, pone Stenbridžai. O jūs turite man pažadėti pagyti.

Amitė būtų galėjusi prisiekti, kad jis vos nenusišypsojo.

– Labai pasistengsiu, – tarė jis. Ir vėl užsimerkė.

Ji nuėmė skudurėlį jam nuo kaktos, sudrėkino ir dalimis mėgino atvėsinti jo įkaitusią krūtinę ir pečius.

Į kajutės duris kažkas pabeldė.

– Įeikite, – tyliai pakvietė ji.

Pro tarpdurį galvą įkišo Jetsas, vienas iš dviejų laivo stiuardų.

– Gal galiu dar ką nors padaryti, panele Donkaster? Kapitonas sakė, kad aprūpinčiau jus viskuo, ko reikia.

– Kol kas daugiau nieko nereikia, pone Jetsai. – Amitė jam nusišypsojo. – Jūs man labai padėjote. Išvaliau žaizdą kaip įmanydama geriau. Susiuvau, todėl mažiau kraujuoja. Dabar jau viskas priklauso nuo organizmo. Laimė, ponas Stenbridžas tvirto sudėjimo.

– Kapitonas sako, kad ponas Stenbridžas būtų numiręs Šv. Klaros saloje, jeigu nebūtumėte aptikusi jo tame skersgatvyje, pargabenusi į laivą ir užsiuvusi skylės šone.

Amitė nusišypsojo.

– Na, jis nemirė, todėl nėra jokios prasmės svarstyti, kas galėjo nutikti.

– Sutinku, madam. Bet jis ne vienintelis šiame laive turi priešastį jums dėkoti. Įgula žino, kad tik jūs išgelbėjote Ručkį Nedą, kai praėjusią savaitę jį buvo paguldžiusi karštinė, o ponui Hopkinsui išsaugojote ranką, kai užpūliavo žaizda. Kapitonas visiems sako norintis išlaikyti jus „šiaurinėje žvaigždėje“. Jeigu pasiliktumėte, įgula būtų labai patenkinta, patikėkite.

– Dėkoju, pone Jetsai. Džiaugiuosi galėdama būti naudinga, bet privalau grįžti į Londoną.

– Suprantama, madam. – Jetsas linktelėjo galva. – Paskambinkite, jeigu manęs prireiks.

– Paskambinsiu.

Kajutės durys užsidarė. Amitė paėmė dar vieną drėgną skudurėlį.

* * *

Paryčiais karštis nukrito. Įsitikinusi, kad Stenbridžui bent jau šiuo metu nebegresia pavojus, Amitė susirangė vieninteliame krėsele kajutėje ir pasistengė užmigti.

Po kurio laiko krūptelėjusi pabudo. Apėmė kažkoks keistas jausmas. Amitė kelis kartus sumirksėjo ir įsiklausė, mėgindama suprasti, kas pabudino ją iš neramaus miego. Tačiau buvo girdėti tik tylus „Šiaurinės žvaigždės“ garo variklių gaudesys.

Amitė nuleido kojas ir atsisėdo tiesiai. Nuo gulito į ją spoksojo Stenbridžas. Štai kas ją pažadino, susivokė Amitė. Ji pajuto jo žvilgsnį.

Tai kažkodėl sutrikdė Amitę. Stengdamasi paslėpti, kad pasijuto nesmagiai, ji papurtė senamadiškos rudos kelioninės suknelės klostes.

– Atrodote daug sveikesnis, pone Stenbridžai, – tarė ji.

Ir tai buvo tiesa. Jo akys nebedegė karščiu, tačiau žvilgsnyje buvo kitokios kaitros. Iš jaudulio Amitei paširpo sprandas.

– Džiaugiuosi girdėdamas, kad atrodau sveikesnis. – Stenbridžas šiek tiek pasisuko ant gulito. Jo veidas įsitempė iš skausmo. – Nes iš tikrųjų jaučiuosi tarsi pragare.

Amitė dirstelėjo į medicininį krepšį ant staliuko.

– Deja, nedaug ką galiu pasiūlyti nuo skausmo. Mano atsargos baigia išsekti. Liko dar šiek tiek morfino, tačiau jo poveikis trumpalaikis.

– Ačiū, bet morfiną patausokite kitiems. Man patinka turėti šviesią galvą. Nesu tikras, ar tinkamai jums prisistačiau. Esu Benediktas Stenbridžas.

– Kapitonas Haris pasakė man jūsų vardą. Malonu susipažinti, pone Stenbridžai. – Ji nusišypsojo. – Tokiomis aplinkybėmis gal ir nebuvo labai malonu, bet vis tiek gerai, kad susitikome. Aš esu Amitė Donkaster.

– Donkaster? – Įdomių bruožų jo veidas įsitempė. – Kodėl ši pavardė man atrodo girdėta?

Amitė kostelėjo.

– Keletą mano kelionių apybraižų išspausdino „Kelionių žvalgas“. Gal kurią nors iš jų skaitėte?

– Negali būti. Aš to laikraštपालािको neskaitau.

– Šit kaip. – Amitė pasiuntė jam kuo šalčiausią šypseną.

Jam užteko mandagumo susigėsti.

– Na štai ir įžeidžiau jus. Patikėkite, to mažiausiai norėjau.

Amitė atsistojo.

– Pakviesiu stiuardą. Jis jumis pasirūpins, o aš eisiu į savo kajutę atsigaiivinti ir papusryčiauti.

– Palaukite, jau žinau, kur girdėjau jūsų pavardę. – Benediktas atrodė labai patenkintas savimi. – Mano brolio žmona minėjo jūsų kelionių apybraižas. Jos be galo jai patinka.

– Malonu girdėti, – tarė Amitė tokiu pat šaltu tonu.

Ji smarkiai patraukė skambučio virvutę ir priminė sau, kad Benediktas sunkiai sužeistas ir jo negalima kaltinti dėl blogų manierų. Tačiau tai nė kiek nesumažino jos susierzinimo.

Benediktas pažvelgė į rankinę, kurią Amitė buvo pasidėjusi ant staliuko.

– Kur tas laiškas, kurį daviau jums pasaugoti? – paklausė jis. – Ar turite jį?

– Taip, žinoma. Išimti?

Jis kelias sekundes svarstė, tada papurtė galvą.

– Ne, pasilikite jį, jeigu kartais...

– Ką norėjote pasakyti, pone Stenbridžai?

– Iki Niujorko tolimas kelias, mano sveikata gali pablogėti, – tarė jis.

– Mažai tikėtina.

– Ir vis tiek norėčiau, kad būtų aišku, ką toliau daryti, jeigu kartais taip nutiktų.

Amitė nusišypsojo.

– Kaip suprantu, jūs esate žmogus, numatantis visus gyvenimo atvejus?

Jis palietė pirštais sutvarstyta šoną.

– Matote, kas nutiko, kai ne viską numačiau. Kaip sakiau, jeigu man nepavyks nukeliauti į Niujorką, padarytumėte man didžiulę paslaugą, jeigu tesėtumėte pažadą ir perduotumėte laišką mano dėdei.

– Kornelijui Stenbridžui, gyvenančiam Ašviko aikštėje. Nesijaudinkite, adresą užsirašiau, todėl nepamiršiu. Bet užtikrinu, kad mano paslaugos nereikės. Jūsų žaizda užgis ir pats įteiksime laišką, sere.

– Jeigu pasveiksiu, nereikės jo įteikti.

– Nesuprantu, – prisipažino Amitė. – Ką tai reiškia?

– Nesvarbu. Tik pažadėkite neišleisti rankinės iš akių, kol aš ganėtinai sustiprėsiu ir pats galėsiu pasirūpinti laišku.

– Pažadu visą laiką nešiotis su savimi šią rankinę ir laišką. Bet, iš visko sprendžiant, turėčiau išgirsti paaiškinimą.

– Už tai, kad pažadėjote saugoti laišką, duodu žodį kada nors paaiškinti tiek, kiek galėsiu.

Ir tai viskas, ką ji gavo vietoj pažado kurią nors dieną išgirsti iš jo tiesą, nusprendė Amitė.

Beldimas į duris pranešė apie Jetso sugrįžimą. Amitė čiupo rankinę ir žengė kelis žingsnius iki durų.

– Vėl užsiksiu pas jus po pusryčių, pone Stenbridžai, – pažadėjo ji. – O jūs pasistenkite nieko nedaryti, kad nesugadintumėte mano susiūtos siūlės.

– Būsiu labai atsargus. Dar vienas dalykas, panele Donkaster.

– Koks?

– Pagal „Šiaurinės žvaigždės“ tvarkaraštį, per artimiausias dešimt dienų dar neturėtume pasiekti Niujorko. Be keleivių, kurie jau yra laive, mes, be abejo, paimsime dar keletą.

– Taip. O ką?

Benediktas kiek pasikėlė ir pasirėmė alkūne. Skausmas įsirežė jo akių kampučiuose.

– Niekam nesakykite apie laišką... jokiame keleiviui, jokiame įgulos nariui. Gyvybiškai svarbu, kad jūs nepasitikėtumėte nei dabar esančiais laive, nei tais, kurie gali įlipti į jį pakeliui į Niujorką. Ar supratote?

– Kuo puikiausiai. – Ji suėmė durų rankeną. – Turiu pasakyti, kad jūs tikrai paslaptingas žmogus, pone Stenbridžai.

Jis nuvargęs susmuko ant pagalvių.

– Visai ne, panele Donkaster. Aš paprastas inžinierius.

* * *

Audra siautėjo toli jūroje, tačiau dangų raižė žaibų blyksniai. Ryški jų šviesa nuspalvino debesis ugnies spalva. Įtampos pilnas oras svaigino. Tokią naktį kaip ši moteriai turėtų būti atleista, jeigu ji patikėtų galinti skristi, pagalvojo Amitė.

Ji stovėjo viršutiniame denyje, rankomis atsirėmusi į tikmedžio turėklus, ir apimta susižavėjimo bei jaudulio stebėjo reginį. Ne visas stiprias, įkvepiančias emocijas buvo sukėlus

audra. Daugumą jaudinančių pojūčių pažadino šalia stovintis vyras. Jie keistai derėjo, ši naktis ir šis vyras.

– Net čia jaučiama audros energija, – tarė Amitė ir nusi-juokė iš gryno malonumo.

– Taip, jaučiama, – pritarė Benediktas.

Tačiau jis žiūrėjo ne į audrą. Žiūrėjo į ją.

Benediktas pasidėjo rankas ant turėklo, pirštai buvo visai arti jos pirštų. Vaikščiojo jis dar atsargiai, tačiau žaizda užsi-traukė, neužpūliavo. Amitė žinojo, kad dar kurį laiką jis bus nevikrus, kad jam dar truputį skaudės, tačiau Benediktas sparčiai sveiko. Prieš porą dienų, nusprendęs, kad jau gyvens, jis paprašė jos gražinti laišką.

Amitė pasakė sau, jog džiaugiasi atleista nuo įsipareigojimo. Bet toks nereikšmingas gestas kaip laiško gražinimas Benediktui kažkodėl pripildė ją liūdesiu, jautėsi lyg kažko netekusi. Užduotis išsaugoti laišką, supratimas, kad Benediktas ja pasitiki, leido pajusti tarp jų užsimezgsų ryšį... bent jau ji pajuto.

O dabar tas silpnas ryšys buvo nutrauktas. Ji Benediktui nebereikalinga. Jis sparčiai atgauna jėgas. Rytoj „Šiaurinė žvaigždė“ priplauks Niujorką. Nuo jauta Amitei kuždėjo, kad rytoj viskas pasikeis.

– Aš neplauksiu su jumis atgal į Londoną, – tarė Benediktas. – Kai įplauksime į prieplauką, iškart turėsiu sėsti į traukinį ir vykti į Kaliforniją.

Ji buvo tam pasiruošusi, priminė sau Amitė. Žinojo, kad tai, kas prasidėjo laivo denyje, baigsis.

– Šit kaip, – ištarė ji. – Nuo Niujorko iki Kalifornijos tolimes kelias.

O dar tolimesnis iš Londono, pagalvojo.

– Deja, verslo reikalai verčia mane ten keliauti. Jeigu viskas gerai susiklostys, ilgai ten neužsibūsiu.

– Kur važiuosite iš Kalifornijos? – pasiteiravo Amitė.

– Namų, į Londoną.

Amitė tylėjo nežinodama, ką dar pasakyti.

– Jeigu leisite, grįžęs labai norėčiau jus aplankyti, – tarė Benediktas.

Ji staiga vėl atgavo amą.

– Tikrai to norėčiau. Nekantriai lauksiu, kada mes vėl pasimatysime.

– Amite, esu jums neapsakomai skolingas, niekada neįstengsiu deramai atsidėkoti.

– Taip nekalbėkite. Būčiau pagelbėjusi bet kuriam, papuolusiam į tokią padėtį kaip jūs.

– Žinau. Ir tai vienas iš pačių žavingiausių jūsų bruožų.

Amitė pajuto raustanti ir apsidžiaugė, kad dabar naktis.

– Esu tikra, jog tokiomis aplinkybėmis jūs būtumėte pasielgęs taip pat.

– Jūs buvote priversta manimi pasitikėti, – tarė Benediktas labai rimtu balsu. – Prašau patikėti, kad bus daug geriau, jeigu kol kas nepasakosiu jums visos istorijos.

– Tai jūsų istorija, sere. Galite pasakoti ją kam panorėjęs.

– Jūs nusipelnėte žinoti tiesą.

– Jei taip sakote, negaliu nesutikti, – tarė Amitė.

Jis nusišypsojo išgirdęs jos ryžtingą balsą.

– Kaip gaila, kad negaliu kartu su jumis plaukti į Londoną.

– Tikrai?

Benediktas uždėjo delną jai ant rankos. Amitė nė nekrustelėjo. Suprato, jog jis nori pamatyti, ar ji ištrauks pirštus. Bet vis tiek nesujudėjo.

Jis paėmė jai už rankos ir iš lėto atsuko veidu į save.

– Ilgėsiuosi jūsų, Amite, – tarė.

– Ir aš ilgėsiuosi jūsų, – sušnibždėjo ji.

Benediktas prisitraukė ją į glėbį ir prigludo prie lūpų.

Bučinys buvo kaip tik toks, apie kokį Amitė svajojo, ir dar daugiau – paslaptinai aistringas ir neapsakomai jaudinantis. Ji apsviję rankomis jam kaklą ir pravėrė lūpas. Benedikto kvapas svaigino. Amitė giliai įkvėpė. Pačiose jos esybės gelmėse užgimė saldus troškimas. Bijodama sukelti jam skausmo ji stengėsi per daug neprisiglausti, nors neapsakomai to geidė. Ak, kaip ji troško pasinerti į šį stebuklą.

Benediktas paleido jos lūpas ir pabučiavo į kaklą. Delnais nukeliavo iki juosmens, išlydo po korsažu ir suėmė iš apačios krūtis. Karščiu liepsnojančias tolomas horizontas buvo tobulas fonas stiprioms emocijoms, kurios grasino ją paskandinti. Amitė stipriai įsikabino Benediktui į pečius, trokšdama pažadų, tačiau žinodama, kad jų neišgirs... to šiandakt nebus. Ši naktis buvo pabaiga, o ne pradžia.

Benediktas tyliai sudejavo, lūpomis vėl susirado jos lūpas ir pagilino bučinį. Vieną be galo ilgą akimirką pasaulis už „Šiaurinės žvaigždės“ bortų išnyko.

Genama tokios aistros, kokios gyvenime dar nebuvo patyrusi, Amitė troško paskęsti šiame bučinyje it audringoje jūroje, visai negalvodama apie rytojų. Bet dar kartą suaimanavęs Benediktas paleido ją iš glėbio ir švelniai, tačiau ryžtingai atstūmė nuo savęs.

– Dabar tam ne laikas ir ne vieta, – tarė jis. Balsas buvo šiurkštus, sukaustytas geležinės savitvardos grandinėmis, kaip ir tą dieną, kai ji aptiko jį skersgatvyje plūstantį krauju.

– Taip, žinoma, jūsų žaizda, – skubiai ištarė Amitė, išsigandusi, kad apimta geismo visai pamiršo jo žaizdą. – Atsiprašau. Ar labai skauda?

Benedikto akys linksmai sužibo. Jis atgalia ranka paglostė jai skruostą.

– Mano žaizda šiąnakt man mažiausiai rūpi.

Jis palydėjo ją iki kajutės ir prie durų atsisveikino.

* * *

Ryte „Šiaurinė žvaigždė“ priplaukė Niujorką. Benediktas palydėjo ją iš laivo. Netrukus jis įlipo į samdomąją karietą ir dingo Amitei iš akių... ir iš jos gyvenimo. Niekada nepasivargino iš Kalifornijos atsiųsti jai net telegramos.

Sudomino? Pirkite knygą
APGAULINGOS SUŽADĖTUVĖS
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Panelė Amitė Donkaster keliaudama po platųjį pasaulį priprato prie nuotykių ir rizikos. Benediktas Stenbridžas, mokslo žmogus ir vyriausybės slaptasis agentas, susidūrė su pavojais tamsiausiuose svetimų kraštų užkampiuose. Tačiau baisiausia grėsmė tykojo visai arti namų...

Niekas nesitiki būti pagrobtas Londono gatvėje vidury baltos dienos. Amitėi tik per plauką pavyko pasprukti nuo žudiko, įkalinusio ją karietoje, grasinusio aštriu peiliu ir šnabždėjusio į ausį begėdiškas patyčias ir grasinimus. Padėjo greita jos reakcija ir slaptas ginklas... Bet ar ilgam?

Nusprendę susigrumti su nusikaltėliu, siautėjančiu mylimame mieste, Amitė ir Benediktas visai netikėtai susiduria su jausmais, nuo kurių pabėgti neįmanoma.

Čia rasite po lygiai ir tramdomo geismo, ir geraširdiškų pasierzinimų, o nuotykingas siužetas pateiktas su begale dramatiškų išgyvenimų ir pašmaikštavimų.

BOOKLIST

Puikus siužetas, rafinuoti dialogai ir meistriškai sukurti veikėjų charakteriai. Benediktas ir Amitė – tobula pora.

KIRKUS REVIEWS

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI